No. 63 JEAN DE LA HIRE 4 lei

Cei trei cercetași

ROMAN ÎN AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Triumful celor trei

TIPOGRAFIA ZIARELOR „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

Cărţi apărute

în editura ziarului „Universul"

	Lei
Almanahul rev. „Universul Copiilor" pe 1931, 1932 şi 1933	25
Calendarul ziarului „Universul" pe 1931, 1932 şi 1933	40
In alte ţări, de M. Beza	60
Pe Argeş, de I. Boteni	30
Trecute vieţi de doamne şi domniţe, de C. Gane	100
Din viaţa familiei I. C. Brătianu, de Sabina Cantacuzino	100
[illegible] impresii şi amintiri, de A. [illegible]	40
[illegible], de Emanoil Sebastian	50
[illegible], de I. Gherghescu	50
D-l Iorga are haz, de Al. Cazaban	25
Dux (Mussolini), de Margherita Sarfatti	50
[illegible], de C. Cosco	50
Evanghelia Luca, de Pr. I. Mihălcescu	6
Fabule, de V. Militaru	20
Fazele Ministeriale în România, de D-tru Corbescu	30
[illegible], de Alfred Schirokauer	20
[illegible], de M. Blecu	50
Filme din [illegible], de Don José	20
În America pt. [illegible] Românească, de V. Stoica	15
Istoria Ţării [illegible], de M. Negru şi I. [illegible]	20
[illegible], de Camillo Castello [illegible], traducere de Popescu-Telega	20
La Urechea, de N. Kiriţescu şi Vladoianu	50
Legea Comercială, de V. [illegible]	100
Legea chiriilor	6
Legea Monopolului spirtului şi băuturilor spirtoase	20
Legea pt. înfiinţarea [illegible], de P. Anselme	10
[illegible] cu Familia în Europa, de C. Cosco	30
[illegible] la Karlsbad, de C. Cosco	40
Noile Uniforme	30
[illegible], de Iulian H. Peter	150
Povestea lui Ţupiliţă vol. I, de M. Negru	8
" " " II, de "	8
" " " III, de "	10
Poveşti pentru copii, de [illegible] Florescu-Orlea	30
Povestea Vulpoiului [illegible], de E. Romanescu	50
[illegible]	10
U. R. S. S., [illegible], de Ion Inculeţ	30
[illegible], trad. [illegible]	20
[illegible], de V. Demetrius	15

TRIUMFUL CELOR TREI

CAPITOLUL I

VÂNĂTORII DE ZANT

În cîmpia în care cei trei corsari și Zenas, rataseseră, după catastrofa aeronavei Vulturul Alb, pe plaja pustie australiană, Jean Bart, după ce examină hârtiile ce aparţineau balonului său:

— Trebuie să mergem drept spre Sud. Să ocolim pustiul fie nămp spre a nu risca să intrăm în pustiul Gibson care e și mai groaznic.

„Vom ajunge așa la fluviul De Grey care ne va conduce pînă la Ocean, dar într'o regiune locuită.

— Dar de ce să nu ţinem acum coasta? — întrerupse Marius — vom merge spre Est, cotind la Sud.

— Da, dacă această coastă ar fi mai puţin sălbatică! — răspunse Ligurul — dar trebue să știi că nu vom putea pescui, ne având unelte, iar proviziile alimentare proaspete vor fi [illegible].

— Dacă nu avem ce! — suspină Marius.

— Dar e posibil să găsim! — zise Genovezul. În acest drum se găsesc adesea turme de cai sălbatici fugiţi din coloniile de crescătorie din Sud-Est.

„Avem, înţeleg, și cum putea prinde câţiva!

— Nu știi pe jos? — obiectă Ralmondo [illegible].

Zenas, care nu [illegible] gura, zise:

— Eu văzui cai sălbatici, eu ştiu! nici nu-i blestemi pe aceste să iasă!

— Stai! Dar cum îi vei îmblânzi?

Marius întrerupse:

— Cât despre asta, e treaba mea. Nu vă aduceţi aminte de calul înrăicit din pampasul Argentinei?

— Să nu vindem pielea ursului din pădure, — conchise Raimondo. Să vorbim de îmblânzitul cailor după ce-i vom fi prins. Acum, înainte!

Porniră toată la drum. După două ore, Zomba strigă:

— Oh! oh! oh!

— Ce e? — întrebă Raimondo.

— Cai sălbatici!

— Unde îi vezi?

— Uite turme ari!

Şi arătând arătă cu mâna turme de copite copericovite. Erau multe.

Raimondo, care conducea trupa, se luă după Zomba care o precedă cu câteva sute de metri.

Se găsiră curând în vârful unui deal care le astupa de mult timp orizontul.

Înainte de a ajunge pe creastă, Raimondo sugeră:

— Să facem aşa ca să nu fim văzuţi de dincolo.

Poate să fie acolo vreun câmp unde pasc caii.

Aşa făcură. Se târâră pe brânci şi ajunseră binişor pe creastă.

* * *

Văzură o imensă câmpie cu care verzi şi rostul stâncei şi alte ierburi.

Câţiva copaci mizerabili se vedeau ici, colo.

Spre Vest o linie neagră indica o pădure.

Zomba întinse braţul într'acolo.

Curioşii priviră.

Părea că se mişcă ceva în lumina câmpiei.

Jean Bart apucă adăugând:

— Da! sunt cai! — zise. Şi câţi!

— E greu să ne apropiem de ei — zise Marius — ori aici să umblem la teren descoperit.

„Dacă am găsi ceva gropi sau mici coline după care să ne ascundem".

După o atentă examinare, Ligurul răspunse:

— La poalele dealului e o ușoară depresiune care pare un șanț, puțin adânc.

„Merge la fix dreaptă spre „mănăstire". Aș zice să mergem într'acolo. Vom vedea dacă ne putem ascunde.

De oarece era foarte departe de cal și nu riscau să fie văzuți coborâră dealul fără nici o grijă.

După o privire atentă, Ligurul zise:

— Mi se pare că norocul a făcut ceva pentru noi!

„Acum i-a spus-o Zomba, cum al să prinzi cal!"

Zomba surâse, arătându-și dinții strălucitori.

— Lăsați-l pe mine! Veți vedea!

Toți goniră, neobosiți, pazal.

Dar calculară că le trebuie o oră spre a ajunge la punctul hotărît.

După un timp, negrul zise:

— Ah!

Era mărunt zâri și începea începuse să străbată sălbaticul călătorilor.

— Aș propune să mâncăm ceva zise Raimondo — spre a avea puterea necesară să ajutăm pe Zomba să prindă caii...

— Atunci să mâncăm!

Provizille se compuneau din câteva cutii de sardele și niște biscuiți cu tot ce puteau găsi, mestecând, printre ruinele necromavei distruse.

Nu era gustos locul, dar pentru moment, ajunge.

Băură un gât de rom și terminară cu câte o țigară bună.

Raimondo privi pe Zomba:

— Ei, acum?

— O să vedeți! — răspunse acesta lacasă. Dar voi fiecare ce fac eu.

Porniră.

Negrul se îndreptă spre un tufiș des de stejari și cu cuțitul de vânătoare îi tăie ramurile toate ramurile.

Din ele făcu un fel de scut destul de un metru lățime și cam tot atât de lat.

— Bun! — zise Marius. — Până acum nimic prost.

Cei trei tineri imitară lucrul lui Zomba.

Mânjală și ei destul de repede.

Zomba luă scutul străin și își legă de piept, lenăinâna în genunchi. Cine l-ar fi văzut din față l-ar fi luat drept un ciudat animal.

Acum cei trei cercetași pricepură.

— Când vom fi lângă cai — zise Zomba — ne vom ridica toți odată. „Eu voi da semnal, strigătul meu de război.

„Atunci aruncați frânghiile și scărița cu lațurile.

„Mânați totul spre noi și caii nu ne vor mirosi.

— Bravo! Mii de pipe! e o vânătoare care mă interesează! Dar ard de nerăbdare să începem — zise Marius.

— Tu Zomba conduci vânătoarea! — zise Raimondo.

Negrul se arătă foarte mulțumit de acest lucru.

— Stăpâne Marius stă la o sută metri la stânga, stăpânul Raimondo la o sută de metri mai departe și Jean Bart la dreapta la o sută de metri de mine.

„Adică vom face un păienjeniș de patru sute metri.

„Dar când vom sosi aproape de cai ne adunăm.

— Am înțeles — zise Raimondo.

Pe măsură ce se vor apropia de cai, se strângem cîrdurile.

„Să ne ducem la locurile noastre.

Se îndepărtară în direcțiile indicate.

* * *

Când ajunseră în punctele voite Abbiānul începu să înainteze, aproape după scutul de frunze, pe care îl ținea cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta ținea lațul.

Toți patru, apropiindu-se din ce în ce de cai ajunseră în vecinătatea acestora fără să fie simțiți.

Era o turmă mare, de toate colorile și mărimile, care forma un magnific spectacol.

Când Zomba dădu semnalul convenit, fie care își alese victima mai apropiată.

Abbianul își pregăti lațul, apoi ridicându-se brusc, strigă:

— Yaywaiiiii!...

Era strigătul fioros de război al abbiānilor...

Căci, intrați în trecerea de acel strigăt ciudat, ridicară capetele, zvârcolindu-se în direcția lor să fugă.

Zorba sosise pe acest moment. Aruncă cel dintâi lațul, urmat imediat de Marius, apoi de ceilalți doi.

Pentru a nu strangula animalele dacă le-ar fi prins de gât, cercetașii schimbă procedeul.

Căci prinșii încercară să fugă dar triunghiul bine țesut de brațele văzute îi ținea pe loc.

Cercetașii scurtând din ce în ce coarda, în câteva minute îi ajunseră.

Legară bine picioarele prizonierilor și după aceea, isprăvindu-se de lucru, se văzură posesorii a patru superbe animale.

Restul numai începea.

— Acum — zise Marius — trebue să-i legăm de gât, dar așa ca să nu-i rănim.

— Tu Zorba, care ești mai puternic ține extremitatea triunghiului.

Când fură legați de gât li se deslegară picioarele.

Când se simțiră liberi, se ridicară pe picioarele dinapoi și cu niște sforțări nechezând, făcând tot ce le-a fost cu putință de libertate.

Dar nodul triunghiului de la gât trebue să le fi cauzat dureri simțitoare de care se ... repede.

— E bine! — zise Zorba.

— Acum trebue să-i obișnuim să ne ducă în spinare.

— Asta va fi ceva mai greu — murmură Jean Bart.

Dar Mălinescul nu era de aceeași părere. Era un călăreț excelent, sprinten și agil, prudent, pe care nici un cal nu-l trântise încă din șea.

Urmărea cu trapul său, atât de bine mișcările animalului încât părea încrustat pe spinarea calului.

Marius se hotărî să încerce să stăpânească calul cu șa-l alerge.

Până mă vedeți dispărând în galop, nu vă speriați. Voi fi să mă întorc. Numai îmi trebuie puncte de reper.

„Vedeți acel copac, colo, în stânga?

„Ei, lângă el, acele tufișuri?

„Și colo, la dreapta, stânca aceia enormă?

— Foarte bine ! — zise Raimondo, dar îți mai trebue și șaua.

Și o carabină, un revolver.

— De ce ? Te temi de ceva ?

— Prevestiri peste toți stelei dela cai.

— Ma de pipe ! Nu pricep !

— Admite că ajungi în fața unei primejdii neprevăzute și calul nu vrea să se apropie; e preferabil să-l tai de cât să te calce el !

— Ai dreptate ! Nu mă gândeam la asta.

Jean Bart întretese un fel de zăbală și căpăstru care trebuia să-i servească la conducerea calului său.

Marius îl examină.

— Minunat !

Era făcut din tulpină și o bucată de lemn tare.

În timp ce tovarășii țineau animalul el îi vârî cu greutate în gură, zăbala rudimentară.

Apucă frâul și sări în spate.

Calul, la început nu înțelese de ce e vorba și stete pe loc tremurând pe picioare.

Dar când Samba, Raimondo și Jean Bart îi dădură drumul, fu apucat de un fel de nebunie și o rupse la galop.

După vreo zece de metri se opri sărind în toate părțile și azvârlind cu picioarele din urmă.

Marius îl strângea solid între pulpe, făcând corp cu el.

Calul se oprea și o luă iar la goană spre frunzișurile repezite de Marius.

Jean Bart zise, privind :

— Mi-aduce aminte un episod, citit odată, și care avea ca titlu : „Vânătorii de vânt".

— Ce însemnează aceasta ?

— E numele care se dă, în pampasurile sud-americane, unor cai ce fug ca o nălucă specială în direcția vântului. Par că vânează vântul.

Dar ceilalți trei cai pe care îi țineau legați păreau că devin deodată neliniștiți.

Părea că miroase apropierea aerul. Expresiunea, în acelaș timp și spaimă.

— Ce se întâmplă ? — întrebă Jean Bart.

în câmpul imensă nu se vedea nimic neobișnuit.

Dar deodată Jean Bart alergă să le arunce și nimic o ... .

Tovarășii înțeleseră.

Cea se vânau ... mare mult.

Era o turmă de animale care ... din pădurice, alergând pe lângă ea.

Aveau ... de lupi și de ... ...

— Ai mai văzut asemenea animale ? întrebă ... pe negru.

— Nu.

— Dar tu, Jean Bart ?

— Nici eu ! Dar le vom vedea acum când cred că vom ... câteva !

„Ia uitați-vă, au pus ... !

— Nu ne mai și noi nu ne văd ... nu se ... .

— ... vântul ... — căută Jean Bart.

— Vântul s'a schimbat și acum suflă spre colină.

— ... dar cum au simțit ... ?

„În orice caz, iată !

... adică și trase trei ... la rând.

Numai trei ... de ... trei animale căzură.

Celelalte fugiră.

Jean Bart ... arma, alergă spre animalele ucise.

Se apleacă și le privi un moment.

— Ciudate animale ! ... să fie o rasă ... de lupi-hiene !

Nu-mi aduc aminte să fi auzit ori văzut așa ceva.

Iată că acei și Marius care părea că face ... bun cu ... său.

Acesta ... prea a ... și ... de un ... ... care tremura, de ..., de nervos, său ... .

Era ... de ... și tremura tot, ... pe ... ...

— Cică acestea nu sunt ... așa ... ca acei din America de Sud — zise Marius.

„Am ... ... dar cu acesta n'am avut ... ... de ... .

„Pasăre voi mai avea ... cu el, dar, pentru moment, este o ... .

— *Acum călăreşte-le*, trage-i o ţigară şi un gât de rom şi pe urmă să te apuci de ceilalţi cai.

— Ai dreptate! Sună simplu căci nu e uşor lucru să stăpâneşti un asemenea animal.

Marius spuse lui Xomba să planteze în pământ un par solid de care legă laţul care ţinea calul în spaime. Ceilalţi trei cai îl priveau cu mirare. Calul aproape domesticit, care fusese botezat Mitti, începu să pască liniştit iarba din jurul său. Jean Bart, ținând pe acesta lui Xomba şi Raimondo cali, comdase pe Marius lângă cinstitele animale pe care le împuşcase.

Marius le observă cu atenţie.

— Ce putem face cu ele? La drept vorbind iveam acela să vedem cum arată; dar cred că nu există nici un patruped în care să nu se găsească ceva bun de mâncare.

— Da. Dar n'am nici foc, nici alte unelte.

Se gândiră cum să facă rost de şei de călărie.

— Cred că pieile lupilor ucişi ar fi bune la aşa ceva.

— Minunată idee! Trebue să le uscăm bine apoi să le coasem împreună cu alte piei.

— De unde ai atâtea? — întrebă Jean Bart uimit.

— Na! Uite colo alt lup. Vezi? Era rănit şi urmele de sânge se văd pe pământ.

Marius zări în vale un al patrulea animal mort.

— Câte gloanţe ai tras?

— Şase.

— Se mişcau animalele?

— Morgenu repede.

— *Ţintă sadică*. Foarte bine ai tras! Felicitările mele.

Jean Bart răspunse:

— *Acum avem patru piei şi patru cai*. Se potriveşte de minune.

— Da, dar ne trebuesc şi hamuri...

— Vom aştepta acuma!

Se îndreptară spre campamentul provizoriu.

Mitti continua liniştit să pască până când îl ajungea Sebaghin.

Tovarăşii lui erau încă agitaţi, mirosind aerul şi încercând din când în când să fugă.

Morton, în după masa aceia, reuşi să îmblânzească şi pe celălalt cal.

Era o rasă mai blândă.

Nu erau aşa de sălbatici ca acei sud-americani.

Restul zilei, Zomba o întrebuinţă să croiască pădie după un sistem al său ungându-le cu răşină neagră care le dădea înfăţişarea unor adevărate piei tăbăcite.

* * *

Noaptea o petrecură la aer liber ne având cu ce să facă nici cort, nici altfel de adăpost.

Din fericire noaptea fu caldă şi liniştită.

Raimondo, Jean Hart şi Zomba făcură de veghe cu rândul. Aranjară aşa ca Morton să se odihnească fără întrerupere.

A doua zi dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui, după ce-şi făcură toaleta zilnică, văzură o întinsă haită de lupi dând târcoale cailor legaţi.

Cu repeziciune înşfăcară carabinele.

Fu un foc de voe continuu care nimiciră fiarele chiar în fuga lor.

Şapte lupi rămaseră pe teren.

— Mii de pipe! Avem noroc. Putem deocamdată să ne facem din pielea lor tot ce avem nevoie.

Raimondo zise:

Toată ziua fură ocupaţi cu pregătirea pieilor şi cu tăierea lor în bucăţile necesare.

La amiază, pregătiră niște gustoase bifteculi din pulpele lupilor iar Zomba găsi mijlocul să pregătească o cafea dintr'o de pătlăgele.

Seara, când soarele se ascunse după coline, Raimond avu posesiunea şi pe cu curelele lor, ceea ce trebuia şi de bucate şi de mâncare ei erau gata toţi şi toţi dornici de cursă.

A treia zi de când se găseau în Australia, încălecară caii focoşi şi porniră în galop în spre Est.

Avură ocazia să constate cu mulţumire că „sălbaticii de vest" îşi meritau numele ce li dăduseră „gauchoşii" din America de Sud.

La un moment, Morton porni într'un galop nebun.

Celelalte animale, antrenate și ele porniră ca niște vârtejă și abia putură fi oprite.

— Cred că nu ne vom teme cu scoptri cai dacă vom fi vreodată urmăriți. — Afirmă Raimonde.

— Aleargă mai repede ca vântul!

CAPITOLUL II

INTALNIREA CU JOSH KINDEY

In cursul zilei se întâmplă o aventură ciudată, care trebuia să aibă importante consecințe pentru Victor.

Pe ora să fie era trei după amiază. Nu știau precis de către stăpânul conacului, al lui Josh Hart, se ciudă.

Marius care ținea o goană în galop, se opri deodată în fața tovarășilor ridicând brațul.

— Ce mai poate fi ? — zise Josh-Hart.

Fiecare era cât mai nerăbdător să știe ce este.

— E un lucru extraordinar.

„Am revăzut taurul de cai din care am luat pe al meu !.

— Chiar acela să fie ?

— Da, de oarece am observat că unii cai au niște colori speciale pe care le țin minte.

„Dacă nu mă înșel, sau dacă am văzut bine, pe unul din caii aceia sălbateci era legat un om.

— Aida de !

— Vă spun că l-am văzut cu ochii mei !

„Nu să gândim totuși dacă n'a fost numai o iluzie.

„E foarte posibil cine va să aibă halucinații în această parte ciudată și mai ales cu viața pe care o ducem.

„Cred că nu, tată. Nu mi s'a mai întâmplat să am halucinații vizuale.

— Atunci să mergem să vedem de ce e vorba — propuse Raimundo.

— Mai ales să facem lucrul acesta iute.

„Dacă herghelia ne vede, va dispare cu iuțeală și dacă

va fi un om legat pe vre-un animal, se înțelege că îl vom pierde din vedere.

„Trebue să fim gata să prindem calul care îl poartă.

— Foarte bine — întrerupse Raimondo — dar mai întâi trebue să fim siguri că nu te-ai înșelat.

— Da! Asta este ceeace vreau și eu.

„Și iată ceace s'a făcut.

„Zombo, singur se duce pe jos spre herghelia care ne e prea departe și care mi se pare că e dorită de Kaipaa.

„Asta, cu binoclul lui Jean Bart va examina caii, unul câte unul, până va găsi pe acela care ne ...

— Nu, eu — întrerupse Jean Bart — Zombo poate fi mai folositor aci. Dumitri se folosește mai bine binoclul decât eu; poate să procedeze la operațiunea și regularea distanței.

Ligurul desclădă și se închipuită cu repeziciune.

Tovarășii trebuiau să stea tăcuți câtva timp, apoi să-i lase să se îndepărteze, apoi să-l urmeze la pas, în aceiaș direcție.

In timp ce el mergea în linie dreaptă spre herghelie, ceilalți, ținând de căpăstru caii, se ascundeau după o ridicătură de pământ, care îi făceau nevăzuți de cai sperieți.

Când Ligurul fu la o distanță convenabilă, se lăsă în genunchi și potrivind binoclul, privi.

Dacă descoperea omul legat pe cal, trebuia să ridice batista de câteva ori, spre a fi văzut de amicii din depărtare.

* *
*

După o oră dela extraordinara descoperire făcută de Marius, Jean Bart vedea tremurând prin fața lentilei binoclului său un cal cu un om legat de spate.

Ridică batista de mai multe ori și se îndreptă spre amicii săi.

Un plan fu repede elaborat.

Era foarte simplu.

Fiecare din ei, plecând dintr'un punct diferit, trebuia să descrie un semicerc și, atacând pe neașteptate herghelia, trebuia să înconjure calul cu omul, urmărindu-l până îl vor fi prins.

— Dar cu să reuși — zicea Marius — sau după toate probabilitățile calul trebue să fie obosit!

„Trebue să vină de departe cu un om în spinare.

„Acest om trebue să fie victima unei vendete, vre-unei răzbunări feroce...

„Aşa dar, acel cal nu va putea întrece caii noştri sălbatici.

— Lucrul cel mai însemnat — zise Ramonda — e să-l putem izola de restul hergheliei.

„Dacă se ţine în mijlocul turmei acelor animale, va fi greu să-l atingem şi să nu-l pierdem din vedere.

— Nu mai cred — zise Joan Bart — să fie aşa de greu să-l izolăm.

„Nu face parte din această herghelie, de oarece trebue să vină de departe, s'a unit cu ceilalţi din instinct.

— Înainte! Înainte!

„Să nu pierdem vremea!

Fiecare înaintă pe cărarea sa aşa cum fusese stabilit.

La un moment dat nu mai putură sta ascunşi şi eşiră la larg.

Herghelia îi văzu deodată apărând în câmpie. După o clipă de ezitare se adunară şi o rupseră la fugă.

Cercetaşii alături drumul unui galop nebunesc.

Acum vedeau foarte bine animalul cu omul legat...

Văzură cum acei cai rămâneau din ce în ce înapoi.

Prezenţa lui Marius se adeverea.

Curând el fu aproape spre a putea arunca laţul.

Dar voiau să-l silească să se oprească de frică să nu cadă în goană şi să ucidă pe nenorocitul de deasupra.

Dar mai era în viaţă omul?

Nu puteau să-şi dea seama de acest lucru.

Nu se vedea nici o mişcare a trupului.

Animalul, în cele din urmă, fu ajuns.

Marius şi Joan Bart care îl depăşiseră, făcură o întoarcere şi se apropiară de el.

Calul se opri nechezând, alarmat de apropierea urmăritorilor.

Într'o clipă, dezlegară omul şi îl întinseră pe iarbă.

— Trăeşte! — murmură Marius după ce îi ascultase inima.

Îi dădură să înghită un gât de rom, îi frecară tâmplele şi după câte va minute îl văzură deschizând pleoapele.

Era un om ca de şaizeci şi cinci de ani.

Haiducii, din piele fină, atingeau tălpile, arătau o condiţie socială înaltă.

Avea anumite trăsături, aristocratice, iar pe faţă o expresie de mîndrie energică simpatică.

Cînd deschise ochii, se vru privirea stinsă a omului lovit de o tristă aventură, care cercetă la început necunoscuţii.

Privi pe tineri cu mirare:

— Dar ce? Visez? E o închipuire!

Îşi trecu mîna peste ochi.

— Cercetaşi!

„Cercetaşi italieni! Excursioniştii! Dar ce se întîmplă? Unde sunt?

„Cine sunteţi?

„Ah! da! Mi-aduc aminte cînd bandiţii m-au legat pe cal...

Raimondo răspunse:

— Noi suntem trei cercetaşi italieni însoţiţi de servitorul Nomba, devotatul nostru amic.

„O întîmplare providenţială ne-a pus pe urmele d-tale...

— Dar cine eşti d-ta? — întrerupse Marius care ardea de curiozitate.

Omul se ridică într-un cot şi se aşeză.

— Mă numesc John Kinley.

„Sunt un crescător de oi. Nu mai ştiu cît de departe de aici.

„Două zile şi trei nopţi am fost purtat pe spatele calului.

„De cincisprezece ani conduc o fermă care prospera.

„A fost asediată pe neaşteptate de bandiţi.

„Aceştia sunt foşti ocnaşi.

„Soţia şi cei doi fii ai mei au fost ucişi...

„Pe mine m-au legat de cal după ce l-au legat pe ... de coadă.

— Dar cunoşti pe aceşti bandiţi? — întrebă Raimondo.

— Da, mai bine nu cunosc pe şeful lor.

După o clipă de tăcere:

— Căci îl urăsc pe acest om!

„Aş vrea să vă povestesc viaţa mea dar nu e momentul.

„Avem altceva de făcut.

„Vă spun numai că atunci când am venit în Australia, aveam doisprezece ani.

„La început am fost căutător de aur.

„Am găsit atât încât am putut să-mi cumpăr plantaţii şi să-mi fac rostul şi avuţia.

„Atunci m'am despărţit. Firește, de tovarășii mei de căutări de aur.

„Unul din aceştia, pornit, sub dușmănie.

„Târziu am aflat că era un ocnaş evadat ?

— Cum îl chema ?

— E de origină taso şi se numea Ben-Hamba.

„Ce lovitură mare ca o parte, l'am recunoscut după voce, după mers şi după cicatricea de pe mâna dreaptă.

„El a condus bandiţii care mi-au ucis familia... Dar mă vei răzbuna !

Bătrânul pumnul spre cer ca şi când l'ar fi luat martor pe Dumnezeu...

Se calmă puţin şi zise :

— Mi-aţi salvat viaţa şi vă sunt recunoscător.

„Dar vă implor să vă desăvârşiţi opera, ajutându-mă să pedepsesc pe tâlhar.

Cu o sforţare se ridică.

Cercetaţii bănuiră că în această chestiune era un mister pe care omul nu-l destăinuia.

Nu se putea aventura în o răzbunare fără să ceară ajutorului să nu contribuie la vre-o nouă nedreptate.

— Vom fi bucuroşi, — zise Raimondo — să vă ajutăm pedepsind pe criminal.

„Dar trebuiesc neapărat explicaţii verbelor voastre spre a ne da bine seama de cele întâmplate la fermă.

„Aşa dar, dacă vreţi, să ne urcăm pe cai şi să ne îndreptăm spre locul dezastrului.

Jean Bart adăugă :

— Suntem numai de trei zile în Australia şi nu cunoaştem obiceiurile de pe aci...

John Kinsley zise :

— Sunt de perfect acord cu voi.

„Vă stau la dispoziție spre a merge acasă la mine, aci mai bine să la vaisele ei!

„Spor totuși cu vreun servitor să fi putut anișa mâncările; îl vom telegrafa și vă veți convinge de sinceritatea celor ce v'am spus.

— Foarte bine!

„Ne așteaptă drumul și mergem.

John Kinday se ridică zicând:

— Îmi permiteți să vă întreb, în rândul meu, cum se face de vă găsiți aci, pe cai răbdători?

Corsarii se priviră unii pe alții și Raimondo răspunse:

— Un naufragiu ne-a aruncat pe coasta Australiană; Suntem singurii supraviețuitori, care ne-am salvat corsul cu ce e pe noi.

„Odată pe pământ, ne-am orientat cum am putut și apoi ne-am îndreptat spre Sud, în căutarea unui ținut locuit.

„Am pornit cați cu lațul.

„Bravul nostru amic, Marius, a găsit abia dimineață.

Aceste lucruri nenorocite arată acum că mizeria pe cugetul nostru.

— Domnilor corsari! Vaillant — zise el, — nu vă cer pre nimic decât să faceți adevărul spuselor mele.

CAPITOLUL III

COMOARA DISPĂRUTĂ

John Kindey nu era în stare să pornească la drum până nu-şi recăpăta puterile, cu odihnă şi ceva mâncare.

Aşa dar toată după masa trecu în odihnă generală, până a doua zi dimineaţa.

Când răsări soarele, toţi fură călare.

Merseră aşa fără nici un incident făcând un popas la amiazi.

Spre seară, John Kindey începu să cunoască locurile spre care conducea pe camarazii.

Într'adevăr, a doua zi, dimineaţa intrară într'o vale largă unde se vedea un grup mic de case, pe-jumătate distruse iar dintr'una se înălţa spiral un fum negru.

Cam mai la o parte, un mic pavilion, părea intact.

— Hi! de pipo! Distrugerea pare completă afară de aleea asta!

— Nu e de mirare, — răspunse englezul.

„Acel pavilion e de beton armat şi nu a ars.

„Este locuinţa veterinarului meu.

— Veterinarul?

— Da. Nu v'am spus că am o crescătorie de cai?

„Vă închipuiţi că aceste câte-va sute de animale au nevoie de un medic al lor.

„Boalele sunt numeroase. Eu căutam să împiedic izbucnirea epizootiilor.

— L'au ucis! — răspunse John cu voce surdă.

După o clipă:

„După n-au distrus și acest pavilion poate ca n-au avut acum.

— Ce nume avea stabilimentul? — întrebă Marius.

— Îi spuneam „Casa de sticlă" de care era o instalație model, singura în lume.

„În valea asta sunt, după cum vedeți câmpii vaste, tăiate de un râuleț care trece pe vale.

„L-am descoperit în timpul unei excursii.

„Acum, totul e distrus, ruinele rămase, produsele arse, animalele furate și familia mea ucisă.

Vocea îi tremura de furie și de durere.

— Iată blestemul jefuirii!

Marius murmură neputinciosul stăpân, celălalt scrâșnind din dinți spre a nu izbucni.

* * *

Deveniră pe care o apucase mai înainte.

Întorcându-se, scotociră pe locul tragediei, se uită și dădură într-o parte și apoi spre ei cu brațele ridicate.

— Mi-e pipă! Iată unul scăpat!

Jean Bart descălecă.

Văzură pe acel om câțiva ani, plin de zdrențe și gemea să găsească fără să-l ajute.

Nenorocitul îl ține în brațe, aproape leșinat.

Îl întinseră pe iarbă și îi oferiră să bea câteva picături de rom.

Raimondo, Marius, Zomba și Jehan se apropiară.

Ciobanul zise:

— E un păstor de al meu. E șeful lor.

„Cum a pierit scăpa localnic?

— E rănit: uitați-vă!

Hainele stăpânului lăsau să se vadă cicatrice și răni încă sângerânde.

Zomba alergă să aducă puțină apă și spălă rănile bietului cu pansament sumar.

Păstorul scoase un suspin.

Când își văzu stăpânul și pe tovarășii lui, fizionomia lui chinuită se lumină și strigă bucuros:

— Stăpâne! stăpâne! Se credă în viață. Când te-am văzut legat de cățel cu coada aprinsă mi-am zis că ești ucis.

„Și iată că ești teafăr, aci!

„Ah! tâlhari, ce nu ne-au făcut!

Stinți și legați din casă.

Il cuvântă, îi mai dădură rom și putu să capete circumstanțele tragediei de la fermă, care adevereau toate totul spusele crescătorului.

Ecaterina nu mai avut nici o îndoială.

Privi pe amici care înțelesoră, își zise lui John Kinsley!

— E necesar ca să facem dreptate!

„Banditul va trebui să compară înaintea unui tribunal, al nostru și va fi judecat de noi!

Păstorul cercetă pe toți în casa veterinarului, cea mai puțin distrusă, în care se putură adăposti provizoriu.

Nu putea fi vorba de urmărirea banditului până ce vor avea oarecare date asupra direcției apucate de bandă.

John Kinsley vrea să facă carnetul cercetări prin împrejurimi spre a vedea dacă nu va putea găsi ceva supraviețuitori rămași ascunși.

Dar nu găsiră decât cadavre aproape calcinate de foc, printre care și nenorocita familie a lui John.

Îngropară trupurile rănite și crescătorul, sărmani de durere, se rugă pe mormintul lor.

Figura lui era aşa de teribilă încât cercetaşii gândiră!

„Dacă din întâmplare dă de Ben Hanter nu va avea răbdarea să aştepte judecata noastră!"

* * *

Într'un șopron de lângă casa veterinarului cercetașii avură mulțumirea să găsească echipamentul complect pentru călărie, cu care înlocuiră rudimentarele lor șei.

Când fură pe punctul de plecare John Kinsley zise:

— Amicii mei, acum pot să vă confiu ultimul secret al vieții mele.

„Jaful făcut de bandiți nu le a procurat tot ceea ce sperau

Atunci mea era împărțită în două

„Una era compusă din locuitorul fermei și animalele și alta dintr'o sare care sosi. În zar și hârtii, lucrau toți'n ladă ca tot acoperit în apa cu tocit nu era să fi putut găsi.

Păstorul, care ascultase, îl întrerupse.

— Stăpâne! lasă-mă să vorbesc.

— Vorbește, vorbește!

— El bine, nu știu dacă an fost sau nu lada, dar când Ben Hassân privi pe unul din tovarășii săi, zise:

„Ah! John Kindy nu bănuește că eram în posesia tuturor secretelor sale!"

Cerealistul izbucni:

— Va să zică am fost trădat!

— Da, da, a fost un trădător!

— Dar cine?

— Nu știu stăpâne, nu știu!

„Știu că exista, dar n'aș putea să-l recunosc!

— De unde știi că exista? L'ai văzut așa dar?

— L'am văzut, era îmbrăcat cu uniforma de vizitiu pe care i-ai dat-o ca să-l recunoști de departe...

— Dar toți oamenii pe care îi aveam erau devotați, fideli, toți îmi datorau aici viața, ma situația...

„Nu'i recunoscui figura tăinuitorului?

— Nu stăpâne. Avea în cap o pălărie care îi ascundea privirile.

„Eram în așa poziție încât nu puteam vedea nimic.

— Nu numea?

— Nu, stăpâne. Dacă ar fi vorbit l'aș fi recunoscut după voce.

— Cum era cu înfățișarea? Ce statură avea? Nu-ți ai dat seama?

— Ah! stăpâne! Cum poți să-ți dai seama de toate aceste lucruri în mijlocul unei bande de oameni călări care fuge în galop!

„Abia am avut timpul să notez că unul din ei purta uniforma vostră.

— Unde încotro au apucat?

Păstorul arătă spre o gaură de vale, apoi zise:

— Au plecat într'acolo!

— Spre Vest? Dar noi venim dintr'acolo!
„Trebuia aci il întâlnit!
Bereseanu se întorsese.
— Foarte bine? Mi-ar fi dovedește că vă voturați spre Vest. Am ieșit pe acolo, fiindcă era mai ușor de urcat.
„Dar e foarte probabil că odată în stânga largă, nu l-am mai putut ține pe stânga asa pe deasupra.
„Aveți pe cineva care știe să urmeze o pistă?
— Aci nu. Suntem singurii care supraviețuim și nu ne pricepem la așa ceva.
— Ei bine, nu importă.
— Mi-ar de pipe! Să nu ne pierdem timpul, — zise Marius. Mi se pare că putem discuta chiar pe drum.
Toți îl aprobară.
Dar John Kindey, însărcinat de a căuta pe briganzi, voia să știe exact cum se întâmplase lucrurile.
Cercetații urmează încă cu lumi, dar el zise:
— Vă rog, așteaptă aici, aveți răbdare.
„Vreau să verific dacă încă nu e la locul ei.
Toți îl urmară spre o grădină sălbatecă, care avea aspectul unei păduri virgine.

* * *

Era un colț pitoresc și sălbatec.
John Kindey, urmat de câțiva, ajunse în centru, oprindu-se într'un loc unde erau îngrămădite niște stânci, în mod artificial.
Cercetații nu se mirară când John Kindey apăsă cu toată puterea pe una din pietre, descoperind o caritate.
În fundul grotei era un loc.
John Kindey îl apăsă, îl lovește de trei ori și apoi îl lasă spre el.
Se auzi un scârțâit metalic și se văzu un perete luminat de lumina zilei.
John Kindey intră în grotă și ajunse la fund, scoase un strigăt puternic:
— L'au luat!
Marius care se cam plictisise de toate preliminariile acestea și întrerupse orice contemplare a trecutului.

— [illegible] de milioane de pipe! Nu înțelegeți că întârzierea [illegible] și în timpul acesta bandiții se îndepărtează?

— Aveți dreptate, aveți dreptate, — răspunse John.

„Și sângele [illegible] cere răzbunare. [illegible] complică, vă asigur!

Cu fața încruntată, [illegible] de [illegible], [illegible] pe [illegible].

CAPITOLUL IV.

PERIPEȚIILE PELERINATOARE

După douăzeci de minute, trupa galopa în vale.

Se puteau găsi cai buni, care, speriați de țigănci, se întorseseră singuri la fermă; John Kindey își luase unul și pe al doilea îl încălecă păstorul care se rugase cu lacrimile în ochi să nu fie lăsat singur în pustiul acela dușmănos.

Zorobe galopa înaintea tuturor.

Rănjea de foame înnebunise urme de cai și le urmărea cu grijă.

Aproape pe creasta cotului, se smucea când la dreapta, când la stânga, fără să le piardă nici o clipă.

Ieșiți din vale, devie spre fluid. Cercetașii, urmărindu-l, vorbeau despre cele întâmplate.

Marius zise deodată către cowboier:

— Dar cum a descoperit lada așa de bine ascunsă?

„Dacă a fost vizitată d-tale, cum a putut ști unde e cutii banii?

John Kindey dădu din umeri.

— Mărturisesc că nu pot răspunde.

„Fiindcă că acest om să spună.

„Bănuez, poate descoperi că mă duc dese ori în grădina tâlharilor, fără un motiv plausibil.

„De sigur că m'a văzut când am deschis capacul de piatră.

— Ar fi curios să știu pe acest om, dacă l'aș găsi, de ce n'a furat lada cu banii întreaga și alături al doce a aștepta atunci.

— acum cînd aș vrea și eu să-l știu.

„Veri, un om singur, la pozițiunile acestea, n-ar putea merge departe. Dacă ar fi fugit cu caseta s-ar fi găsit să fi băgat repede de seamă și m-aș fi pus în urmărirea lui...

„N-ar fi putut să-mi scape, vă asigur.

„Sînt convins că s-a tot ferit să fure singur caseta, căci dacă îl prindeam, știa că îi scoteam fără milă.

„Așa, întovărășindu-se cu Ben-Hassim și banda lui, a preferat să împartă prada, dar să nu-și riște pielea.

— Așa trebuie să fie — aprobă Raimonda.

Continuară a [illegible] fără să caute să mai explice [illegible].

[illegible] era să ajungă curte de bandiți și să poată [illegible] pe [illegible].

Cocoșații și John Kindey credeau că [illegible] [illegible] câteva ore.

Se înșelau.

După patru ore de galop, Zemba care îi preceda cu vreo sută de pași, opri brusc calul și făcu un gest care însemna:

— Opriți-vă!

Toți se opriră.

Zemba, se oprise la marginea pădurii pe care o traversau.

Dar deodată se auzi o detunătură, urmată de un strigăt de durere.

Cocoșații văzură pe John Kindey ridicînd brațele și apoi rostogolindu-se din șea.

Înainte de a-și putea da seama de cele întîmplate se auzi încă o detunătură.

De data asta, păstorul căzu lîngă Zemba.

— Zemba! — urlă Marius.

Și se repezi după Zemba.

Trebuiau să iasă repede de acolo de unde se expuneau gloanțelor unui inamic nevăzut.

— De ce ai făcut semn? — întrebă Marius pe negru. Ce ai văzut?

— Era un om lungit pe burtă și ascuns în pămînt.

— Atunci nu acolo a tras! — zise Jean Bart.

Marius întoarse calul și ieși din pădure.

După el venea Zomba, Raimondo și Jean Bart.

O a treia detunătură se auzi. Zomba scoase un urlet.

— Spatele meu! — strigă el.

Calul speriat, îl târî spre dreapta.

Cei trei cercetași văzură un om ascunzându-se după un copac.

În fața copacului era o grupă de corturi ticsită și o lopată se vedea pe pământ.

— Alexis, Marius! — strigă Raimondo.

Dar deja Marius sărise jos de pe cal, căutând drumul. Se trânti la pământ între...

Glonțul său drept se lungi într'un geamăt îngrozitor.

Lovitura greșită.

— Unul mai puțin! — strigă Milionarul coborându-se de jos.

Alergă spre copac.

Raimondo și Jean Bart descălecară și veniră lângă el.

Zomba, între timp, se apropiase de grupă.

Marius, fără să piardă vremea, se târâște în pădure.

Căutați îl cunoaște.

Raimondo văzu, ascuns de un pom, un alt individ care ochi cu carabina în direcția sa.

— Atențiune! — urlă Jean Bart care văzuse și el primejdia.

„Marius! ferește-te!

Cei doi cercetași traseră în același timp.

Individul ridică ochii, în genunchi, se prăbuși în clipa când degetul său apăsase pe trăgaci.

Glonțul se pierdu în frunziș.

— A scăpat Marius! — exclamă Raimondo.

Marius fără să bănuiască primejdia din care scăpase grație amicilor săi, se îndreptase la locul unde căzuse cârdul cel dintâi englez.

— Păstorul e mort! — zise el când fu aproape.

„John Kinley trăiește!

Ucenicul deschise ochii.

— Nu vreau să mor fără să vă fi răzbunat.

Făcu o sforțare, se ridică în coate și abia putu șopti:

— Ceretașii!... vă mulțumesc... Păziți-vă... Ben Hassim e un tigru sângeros... Dacă găsiți comoara... e a voastră... Faceți ce vreți cu ea... Adio!

Sughiță, un val de sânge îi năpădi pe gură și își plecă capul pe piept.

Murise.

Încă două detunături se auziră și cercetașii simțiră gloanțele șuerând pe deasupra capetelor.

— Bicicletaștilor! — strigă din nou Marius.

Se întoarseră furioși.

Văzură cum după un tufiș, un om trântit jos își scăldă cu puşca.

Cele trei revolvere trasera odată.

Omul mai să-i cadă capul.

Trasera alergară și cercetară cadavrul.

— Dar e chipul lui Ben-Hassim, așa cum l'a descris John Kinsley!

— Da, el e! — zise Marius.

Scotociră cadavrul și găsiră hârtii după care putură să se convingă că aveau de a face cu faimosul asiatic turc.

— Păcat că John Kinsley a murit cu cinci minute prea devreme!

— Dar ceilalți?

Se duseră și îi găsiră respirând.

Îi auziră șoptind:

— Lada... aci... la pistoruI parcului... Noi am ascuns aci lada... cu comorile... care se vor împarte...

Nu mai putu zice nimic. Muriră.

Locotenentul apucă lopata-sapă, și curând apăru lada.

Ea conținea un sac plin cu monede de aur și câteva bancnote englese, care încăpură toate în sacul ce-l purta Zorobo pe umeri.

— Triumful nostru e complect! — declară Raimondo, după ordin general de înaintare.

„Bandaua ca posesia unei mari averi și am căutăți pe pe bune două canalii periculoase?

— Numai viitorul să ne fie bun, — adăugă Zombo, oftând, cu toată durerea ce i-o cauza sprijinirea din umăr a glonțului.

Cei patru tineri se îndepărtară, optimiști, din locul acela binecuvântat, luând direcția spre Est...

Citiți urmarea în fascicola No. 64 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbătă 23 Decembrie

Pustiul Australian

Din „CEI TREI CERCETAȘI"
au apărut până acum:

Nr.		Nr.	
1	La vale ucigașilor	32	Blestemul cu ...
2	Braț de ...	33	Evadarea Cercetașilor
3	Țara groazei	34	Misterul măștii roșii
4	Bătaliile roșii	35	Tunelul ...
5	Lupta dela Kasba	36	Morții vii
6	Lacul din S. Melbourne	37	Caravana misterioasă
7	Robii din țara ...	38	Deșertul Cassapona
8	Misterul Lacului Teelo	39	Diamantul furat
9	Leul de foc	40	Fluierul misterios
10	Vulturii Cataractei	41	Sabia morții
11	Lupta navală	42	Câmpul morții
12	Uriașul ...	43	Idolul din Peru
13	Lupta ...	44	Cele ... capete ...
14	Piele roșie	45	Groaza Siberiană
15	Jungla ...	46	Prăpastiile negre
16	Secta ...	47	Sanie infernală
17	Pirații din Tonkin	48	Mumia ... capete
18	Pagoda ...	49	Închisoarea ...
19	Minia ...	50	Atacul aerian
20	Comoara ...	51	Templul ...
21	...	52	Lacurile ...
22	...	53	Pigmeii ...
23	Ultimul ...	54	Fluierul ...
24	Tunelul infernal	55	...
25	Un „...” ...	56	...
26	...	57	...
27	„... din ...”	58	Misterul ...
28	...	59	Fluviul ...
29	...	60	Regele ...
30	...	61	Trădătorul ...
31	...	62	Aventura din Londra

La „CEI TREI CERCETAȘI" se pot face și abonamente în felul următor:

Pentru 10	numere	45 lei
„ 20	„	80 „
„ 30	„	120 „

Costul abonamentelor se trimite prin mandat poștal, sau se achită la ghișeele ziarului Universul.

Ce ziar să citim?

Nu există nimeni care să nu citească un ziar, pentru că un ziar este hrana sufletească de fiecare zi a omului.

Ziarul pune în curent pe cetitorii săi cu tot ce se petrece în cercul lui, în lumea întreagă; și tot el îi informează de tot ce-i interesează, imprimându-i și anumite directive — bune sau rele — după cum înțelege să-și facă datoria către cititorii săi. Trebue deci multă băgare de seamă în alegerea ziarului pe care trebue să-l citim, fiindcă el trebue să fie, înainte de toate, obiectiv adică să trateze absolut cinstit, fără ură și fără părtinire toate chestiunile.

Care este ziarul care îndeplinește această esențială condiție? **UNIVERSUL**

UNIVERSUL este gazeta care informează complect și repede cititorii.

Care este ziarul cu prin scriitori de valoare și de competință se ocupă de toate chestiunile?

„UNIVERSUL"

In care ziar cititorul de orice ramură de activitate socială, poate găsi tratarea și dezlegarea problemelor ce-l interesează? în **„Universul"**

Unde-și găsesc sprijinul cei slabi și neîndreptățiți, suferinzii, cari zac în boale și disperați chiar? în **„Universul"**

In **„Universul"** agricultura, comerțul, industria, armata, școala și biserica au pagini întregi consacrate.

Aşa, dar, care este ziarul bine scris, cinstit redactat și repede informat?

„UNIVERSUL"

Citiți dar toți: ziarul „UNIVERSUL"

PENTRU LIBRARII ŞI DEPOZITARII DE ZIARE

CAETE

DICTANDO ŞI ARITMETICA

de câte 5, 8, 10, 16, 20, 24, 30, 40, 50, 100 şi 200 de ...
de ... calitate ...
... Caete ... se vând la
Librăria Ziarului „UNIVERSUL"
...

Comenzile se primesc la:
LIBRARIA ZIARULUI „UNIVERSUL"

Catalogul cu preţuri se trimite gratuit la cerere

NOILE CĂRŢI

apărute în editura ziarului „UNIVERSUL"

	Lei
In alte ţări, de M. Baza	60
Pe Argeşel, de I. Botez	50
Trecutu vieţii de doamne şi domniţe, de C. Gane	110
Din viaţa familiei I. C. Brătianu, de Sabina Cantacuzino	160
Diverse impresii şi amintiri, de A. Sachianu	60

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI